

ת"פ 27509/08/13 - מדינת ישראל נגד ע אלדין חאמד

בית משפט השלום בפתח תקווה
ת"פ 27509-08-13 מדינת ישראל נ' חאמד(עציר)

בפני כב' השופט ד"ר עמי קובו
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ע אלדין חאמד (עציר)

הנאשמים

ב"כ המאשימה: עוה"ד תמיר גינדין ונדב רייכמן

ב"כ הנאשם: עו"ד דרוויש נאשף

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע בהכרעת דין מפורטת מיום 18.12.13, בביצוע העבירות הבאות:

- א. **פריצה לרכב**, עבירה לפי סעיף 413 ו' סיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**").
- ב. **גניבת רכב**, עבירה לפי סעיף 413 ב' (א) לחוק.
- ג. **שהייה שלא כדין**, עבירה לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952.

2. כפי שעולה מהכרעת הדין, בתאריך 18.12.13 החל מהשעה 4:20, התפרץ הנאשם לרכב מסוג סקודה (להלן: "**הרכב**") בפתח תקווה וגנב את הרכב. בהמשך, הועבר הרכב על-ידי הנאשם, או על-ידי אחרים לכפר סור בשטחי האזור, והגיע לכפר סור בשעה 8:31. בהמשך, בשעה 9:05, אותר הרכב על-ידי כוחות הביטחון בכפר כשהוא כבר עם לוחית זיהוי פלסטינית. כוחות הביטחון השיבו את הרכב, אשר הועבר להמשך טיפול משטרת ישראל. במועד האמור שהה הנאשם בישראל שלא כדין.

טיעוני הצדדים

3. לטענת ב"כ המאשימה, עו"ד יסמין נוי, הנאשם, יליד 1991, הורשע לאחר ניהול הוכחות, בביצוע עבירות של פריצה לרכב, גניבת רכב ושהייה בלתי חוקית. בביצוע העבירות האמורות, מתחם העונש ההולם נע בין 15 לבין 24 חודשי מאסר בפועל. מדובר בעבירות שהן קלות לביצוע וקשות לאכיפה. תפיסת הרכב בשטחי הרשות דרשה את מעורבות הצבא, פעולה אשר יש בה סיכון. לפיכך, נדרשת ענישה מחמירה לשם מיגור התופעה. העובדה כי כאשר נתפס הרכב, כבר היתה מותקנת עליו לוחית זיהוי פלסטינית, מעידה כי מדובר בהתארגנות, כאשר לכל אחד היה

תפקיד, והנאשם היה בעל תפקיד מרכזי של גניבת הרכב. לנאשם הרשעות קודמות אשר כוללות, בין היתר, ביצוע עבירות של גניבת רכב, פריצה לרכב וכניסה לישראל ללא היתר. בגין העבירות אותן ביצע הוא אף ריצה עונשי מאסר בפועל. ניכרת התנהגות רצידיביסטית מצד הנאשם. המאשימה עתרה להטלת העונשים הבאים: מאסר בפועל על הנאשם ברף העליון של המתחם, שאותו ירצה במצטבר לכל עונש שאותו הוא מרצה היום, מאסר על תנאי, קנס, פיצוי, פסילת רישיון בפועל ופסילה על תנאי.

4. לטענת ב"כ הנאשם, עו"ד דרוויש נאשף, אין מקום להחמיר בעונשו של הנאשם בשל ניהול הליך ההוכחות. מתחם העונש ההולם לעבירות דנן הינו החל ממאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, ועד ל- 12 חודשי מאסר בפועל. ברם, היות ומדובר בשוהה בלתי חוקי, הרי שלא ניתן לגזור עליו עבודות שירות, ועונשו מתחיל ממאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח. כמו כן, ראוי שבית המשפט יתחשב בתקופת מעצרו של הנאשם ובעובדה שהנאשם נושא כעת בעונש מאסר בגין תיק אחר, בעת הטלת העונש. הנאשם היה יכול לצרף תיק זה לתיק אחר, ולזכות להקלה משמעותית בעונשו. בעבירות בהן הורשע הנאשם, נהוג אמנם להטיל ענישה בעלת רכיב כלכלי, ואולם בעת הטלת הקנס ראוי אף להתחשב במצבו הכלכלי של הנאשם. במקרה דנן, ולנוכח עברו הפלילי של הנאשם, רמת הענישה צריכה להיות בין שמונה לתשעה חודשי מאסר בפועל.

דין

5. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, סבורני כי יש לגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל לתקופה משמעותית, חלקו במצטבר וחלקו בחופף לעונש מאסר נוסף שבו נושא הנאשם כעת, וזאת לצד עונשים נוספים.

קביעת מתחם העונש ההולם

6. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם נעשית בהתאם לעקרון המנחה בענישה, שהינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה ובנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. לשם קביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעקרון ההלימה, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

7. במקרה דנן, **הערך החברתי אשר נפגע מהפריצה וגניבת הרכב** הינו ההגנה על קניינו של הציבור. **הערך החברתי אשר נפגע מעבירת הכניסה לישראל** הינו זכותה של המדינה לקבוע את זהות הבאים בשעריה.

8. בחינת **מידת הפגיעה בערך המוגן** מובילה למסקנה כי קיימת פגיעה ממשית בערך המוגן. עסקינן בפריצה לרכב, גניבת רכב ושהייה שלא כדין במדינת ישראל. גניבות רכבים פוגעות באופן ממשי בזכות הציבור לקניינו, ואף גורמות לנזקים משניים אשר נוגעים לפרמיית הביטוח, אשר מוטלת על ציבור בעלי הרכבים בכללותו. עוד ניתן ללמוד על מידת הפגיעה בערך המוגן מהעונש המרבי אשר קבע המחוקק לעבירות הפריצה לרכב וגניבת הרכב שבהן הורשע הנאשם - 7 שנות מאסר. בכך ביקש המחוקק להעביר מסר של חומרה לעבירות אלה.

9. בנוגע לנזקי גניבות הרכבים מן הראוי להפנות לדברי כב' השופט י' עמית, בבש"פ 45/10 **מסארוה נ' מדינת ישראל** (8.1.10), אשר נאמרו אמנם בהקשר של דיני המעצרים, ואולם כוחם יפה אף לנושא הענישה:

"פתאום קם אדם בבוקר ומוצא... שמכונתו חלפה עם הרוח, או במקרה הטוב, נפרצה ותכולתה נשדדה. חוזר אדם לביתו בסוף עמל יומו ומוצא כי מאן דהוא חדר לפרטיותו ונטל את רכושו ואת חפציו שאותם צבר בזיעת אפו ומיטב כספו. מי ימוד את עוגמת הנפש, הרוגז וחסרון הכיס שנגרמו למי שנפגע מאותן עבירות רכוש, שדומה כי ליבנו גם בהן, והסטטיסטיקה של העבירות הלא מפוענחות בתחום זה

מדברת בעד עצמה. אין לראות בעבירות רכוש, כמו התפרצות לדירה או גניבת רכב, גזירת גורל שאין לה מענה בחוק ובפסיקה".

10. השילוב של עבירות רכוש ועבירות הכניסה לישראל יוצר חומרה של ממש. בעניין זה יש להדגיש כי בתי המשפט נוהגים בגישה סלחנית ומקלה כלפי שוהים בלתי חוקיים, אשר מובאים לדין בגין עבירות של כניסה לישראל בלבד, ללא עבירות נלוות. הגישה השיפוטית הינה שיש לנהוג במידת הרחמים כלפי אדם אשר נכנס לישראל אך ורק כדי לשבור שבר ולהביא לחם לביתו בעמל כפיו. ברם, גישה זו אינה יכולה להיוותר על כנה במקרה של נאשם, אשר נכנס לישראל כדי לבצע עבירות רכוש שפוגעות בציבור בישראל. במקרים מסוג זה, נדרשת ענישה מחמירה יותר, אשר תהלום את חומרת המעשים.

11. ברע"פ **אבו סבית נ' מדינת ישראל** (15.5.06) קבע כב' השופט א' רובינשטיין את הדברים הבאים בנוגע לגניבות רכב, אשר לא נס ליחם:

"...למרבה הצער, תופעת גניבות הרכב טרם נעקרה משורש, ומכת המדינה שאליה נדרש בית משפט זה לפני בדיוק עשור (פסק הדין בע"פ 5724/95 ניתן ב-12.5.96), כמעט שהפכה לעשר מכות; היא ממשיכה לנגוס ברכושם של רבים, ופגיעתה רעה כלכלית ואנושית. המעט שבידי בית משפט זה לעשות הוא לחזק את ידיהם של בתי המשפט הדיוניים בראייה מחמירה של העבירות הכרוכות בכך".

12. בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב, כמפורט להלן:

א. ברע"פ 8817/12 **אבו גאנם נ' מדינת ישראל** (17.12.12), נדחתה בקשת רשות הערעור של נאשם, אשר הורשע בביצוע עבירות של פריצה לרכב במטרה לגנובו, גניבת רכב, חבלה במזיד לרכב, החזקת כלי פריצה לרכב ונהיגה ללא רישיון ובזמן פסילה. הנאשם בעל עבר פלילי מכביד. על הנאשם נגזר עונש של 20 חודשי מאסר בפועל, והופעלו עונשי מאסר על תנאי, כך שסך הכול הוטלו עליו 32 חודשי מאסר בפועל.

ב. ברע"פ 10070/08 **אבו יחיא נ' מדינת ישראל** (29.12.08), נדחתה בקשת רשות ערעור של הנאשם שהורשע בעבירה של פריצה לרכב, חבלה במזיד ברכב וגניבה מרכב. הנאשם נידון לעונש של 12 חודשי מאסר בפועל, והופעלו מאסר על תנאי, כך שסך הכול הוטל על הנאשם עונש של 35 חודשי מאסר בפועל.

ג. ברע"פ 11428/05 **עבדו נ' מדינת ישראל** (14.12.05), נדחתה בקשת רשות ערעור של הנאשם שהורשע בעבירות של פריצה לרכב במטרה לבצע גניבה, ניסיון גניבת רכב, גניבה מרכב והחזקת מכשירי פריצה. הנאשם בעל עבר פלילי. נדון ל-12 חודשי מאסר בפועל.

ד. רע"פ 2955/10 **אליהו נ' מדינת ישראל** (25.4.10), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע על-פי הודאתו בעבירות של חבלה ברכב במזיד, פריצה לרכב במטרה לגנובו וגניבה מרכב. נאשם בעל עבר פלילי. דינו נגזר ל-12 חודשי מאסר בפועל, וכן הופעלו מאסרים על תנאי, כך שסך הכול נגזר עליו לשאת ב-25 חודשי מאסר בפועל.

ה. ברע"פ 2011/10 **בדרן נ' מדינת ישראל** (12.4.10), דחה בית המשפט העליון בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, אשר החמיר בעונשו של נאשם, ללא עבר פלילי, שהורשע בעבירת גניבת רכב וניסיון לגניבת רכב. הוא נידון ל-8 חודשי מאסר בפועל.

ו. בע"פ 5362/11 **אלעברה נ' מדינת ישראל** (7.2.12), נדונו נאשמים בגין עבירות של ניסיון לגניבת רכב, תקיפה לשם גניבה וקשירת קשר לעונשים של 10 חודשי מאסר בפועל ו- 9 חודשי מאסר בפועל.

ז. בעפ"ג (מח' מרכז-לוד) 29574-02-13 **מדינת ישראל נ' אלפקיר** (24.2.13), התקבל ערעורה של המדינה על קולת העונש של נאשם, שהורשע בביצוע עבירות של פריצה לרכב וגניבה מתוכו, ניסיון גניבת רכב, חבלה במזיד לרכב, החזקת כלי פריצה ובעבירות נלוות. עונשו של הנאשם הוחמר מ- 14 חודשי מאסר בפועל ל- 24 חודשים.

ח. בת"פ (מח' ת"א) 5078-04-13 **מדינת ישראל נ' שטארה** (4.11.13), קבע בית-המשפט כי מתחם העונש ההולם בגין עבירה של גניבת רכב הינו בין 15 ל- 30 חודשי מאסר בפועל, ובגין עבירת השב"ח בין 4 ל- 10 חודשי מאסר בפועל. בגין גניבת הרכב לבדה נגזר על הנאשם עונש של שנתיים מאסר בפועל (סה"כ 30 חודשים כולל בגין עבירות נוספות).

ט. בע"פ (מח' י-ם) 4783/09 **עבדו נ' מדינת ישראל** (22.10.09), נדון נאשם בגין עבירה של גניבת רכב ועבירה נלווית, לעונש של 18 חודשי מאסר בפועל, וכן הופעל מאסר על תנאי במצטבר, כך שסך הכול הוטלו על הנאשם 28 חודשי מאסר בפועל.

י. בע"פ (מח' ת"א) 70034/08 **מדינת ישראל נ' עאיש** (15.6.08), החמיר בית-המשפט המחוזי בעונשו של נאשם, אשר הורשע בעבירה של גניבת רכב ל- 14 חודשי מאסר בפועל.

יא. בת"פ (מח' ב"ש) 4994-02-10 **מדינת ישראל נ' אלשעור** (18.3.10), הורשע נאשם לפי הודאתו בביצוע עבירות של פריצה לרכב, גניבת רכב וכניסה ושהייה לישראל שלא כדין. הנאשם נעדר עבר פלילי. הוא נידון ל- 9 חודשי מאסר בפועל.

יב. בת"פ (אש') 4796-11-13 **מדינת ישראל נ' קואסמה** (5.2.14), הורשע נאשם לפי הודאתו בביצוע עבירות גניבת רכב, כניסה לישראל שלא כחוק ועוד. לנאשם עבר פלילי. הוא נידון ל- 16 חודשי מאסר בפועל.

יג. בת"פ (כ"ס) 41870-10-12 **מדינת ישראל נ' סלאמה** (24.6.13), הורשע נאשם לפי הודאתו בביצוע עבירות של גניבת רכב בצוותא, פריצה לרכב, חבלה במזיד לרכב, כניסה לישראל שלא כחוק ועוד. הנאשם ללא עבר פלילי בעבירות רכוש. הוא נידון לעונש מאסר בפועל של 16 חודשים, כולל הפעלת שלושה חודשי מאסר על תנאי בחופף.

יד. בת"פ (פ"ת) 4613-11-12 **מדינת ישראל נ' אבו סנינה** (12.3.13), הורשעו שני נאשמים בהתאם להודאתם בביצוע עבירות של שהייה בלתי חוקית, גניבת אופנוע ועוד. הנאשמים ללא עבר פלילי. הם נידונו לעונש של 8 חודשי מאסר בפועל, לצד עונשים נלווים.

13. במסגרת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40 ט' לחוק), יש ליתן את הדעת לשיקולים הבאים:

א. **התכנון שקדם לביצוע העבירה**; הזמן הקצר שחלף מרגע גניבת הרכב ועד להחלפת לוחית הזהוי, ותחילת פירוקו של הרכב, מעיד על תכנון מוקדם ועל התארגנות.

ב. **הנזק שנגרם מביצוע העבירה**; הרכב אמנם הושב, לאחר שנמצא על-ידי משטרת ישראל, אך כאשר נמצא כבר היה מפורק בחלקו (פסקה 5 להכרעת הדין).

ג. **הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה**; מדובר בעבירה אשר מבוצעת למען

בצע.

14. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג'), סבורני כי **מתחם העונש ההולם** למכלול העבירות הינו החל ממאסר בפועל למשך תשעה חודשים, ועד למאסר בפועל למשך 24 חודשים.

15. במקרה דנן, לא קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מהמתחם, לחומרה או לקולא. **שיקול ההגנה על שלום הציבור והשיקול השיקומי** אינם מצדיקים סטייה מן המתחם.

גזירת העונש המתאים לנאשם

16. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40 יא'). במסגרת זו מן הראוי ליתן את הדעת לנסיבות הבאות:

א. **הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו;** מדובר על נאשם צעיר, יליד 1991 אשר מובן כי מאסר בפועל לתקופה ממושכת יפגע בו. יחד עם זאת, זהו אינו המפגש הראשון של הנאשם עם כותלי בית הסוהר, והוא עתה מרצה עונש מאסר לתקופה של 24 חודשים. הנאשם אף נשא בעבר בעונשי מאסר נוספים.

ב. **נסיבות חיים קשות של הנאשם שהייתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירה;** מצבו הכלכלי של הנאשם קשה והמעשים בוצעו על רקע מצוקה כלכלית.

ג. **כפירה באשמה וניהול משפט על ידי הנאשם לא ייזקפו לחובתו;** מובן הדבר כי כפירתו של הנאשם באשמה וניהול הליך ההוכחות אינם מצדיקים החמרה בעונשו.

ד. **עברו הפלילי של הנאשם או העדרו;** לנאשם עבר פלילי מכביד, בפרט ביחס לגילו הצעיר. לחובתו ארבע הרשעות ורישום נוסף ללא הרשעה, בגין ביצוע עבירות של גניבת רכב, פריצה לרכב, קבלת רכב או חלקי רכב גנובים, נהיגה פוחזת של רכב, חבלה במזיד לרכב, שבל"ר, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, כניסה לישראל שלא כדין ועוד. זוהי אינה מעידה חד פעמית, ונראה כי מדובר בהתנהגות רצידיביסטית. הנאשם אף נדון לעונשי מאסר ממושכים לרבות 24 חודשי מאסר בפועל (שאותו הוא מרצה כעת), 19 חודשי מאסר בפועל ו- 18 חודשי מאסר בפועל.

17. עוד יש ליתן את הדעת ל**שיקול הרתעת היחיד** בגדרו של המתחם, וזאת בשים לב לכך שזוהי אינה מעידתו הראשונה של הנאשם. הנאשם שב ונכנס לישראל במטרה לבצע עבירות רכוש הנוגעות לרכבים, ולא היה במאסרים הקודמים שהוטלו עליו כדי להרתיעו. כך למשל בת"פ (נת') 16964-01-10, הביע הנאשם צער על מעשיו והבטיח כי לא יחזור לסורו. אף על פי כן, חזר הנאשם לסורו וביצע את אותן עבירות שבהן הורשע בעבר. כן יש ליתן את הדעת ל**שיקול הרתעת הרבים** בגדרו של המתחם, לנוכח חומרת העבירות ושילובן יחד. עבירת גניבת הרכב היא עבירה קלה לביצוע, כאשר רווח כספי משמעותי בצידה, ומכאן שנדרשת ענישה מרתיעה שיהיה בה כדי להרתיע מביצועה.

18. באיזון בין השיקולים השונים, סבורני כי יש לגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל לתקופה משמעותית, לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלונן.

חפיפה או הצטברות עונשים

19. הנאשם מרצה כעת מאסר בפועל של 24 חודשים בגין תיק אחר שבו הורשע בהתאם להודאתו בעבירות דומות, ומכאן שיש להידרש לשאלת היחס בין המאסר בתיק הנוכחי למאסר בתיק הקודמת מבחינת חפיפה או הצטברות

העונשים. בהקשר זה נתתי דעתי לסעיף 45(ב) לחוק העונשין, אשר קובע כי ברירת המחדל במקרה של נאשם שנידון למאסר ולפני שנשא כל ענשו חזר ונידון למאסר, הינה של מאסרים חופפים. יחד עם זאת, כפי שנקבע לא אחת בפסיקה, קיימת סמכות להורות על ריצוי המאסרים במצטבר, ושאלת ההצטברות או החפיפה של העונשים היא שאלה של שיקול דעת (ר' למשל, רע"פ 5989/13 **ביטון נ' מדינת ישראל** (4.3.14) ובג"צ 423/10 **יגרמן נ' מדינת ישראל** (30.6.10)). בנסיבות המקרה דנן, כאשר הרשעתו של הנאשם בתיק הנוכחי הינה בגין עבירות דומות לתיק הקודם, כאשר נדמה שיש זיקה בין המעשים בשני התיקים, סבורני כי מן הראוי שמרבית תקופת המאסר בפועל שמוטלת על הנאשם תרוצה במצטבר, ומקצתה בחופף (ר' והשוו עפ"ג (מח' חי') 59476-05-13 **מדינת ישראל נ' מצרי** (4.10.13)).

הקנס הכספי

20. מדובר בעבירה אשר בוצעה למען בצע כסף. כאשר עסקינן בעבירות רכוש שמטרת ביצוען כלכלית, מן הראוי שאף הענישה תשא פן כלכלי אשר יהווה מענה עונשי הולם. יחד עם זאת, בקביעת שיעור הקנס יש להתחשב גם במצבו הכלכלי של הנאשם, ובמקרה דנן מדובר בנאשם שמצבו הכלכלי קשה. כמו כן, יש לפצות את המתלונן בגין הנזק כתוצאה מגניבת הרכב ופירוקו החלקי, וכן בגין עוגמת הנפש שנגרמה לו.

סוף דבר

21. אשר על-כן, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. **16 חודשי מאסר בפועל**, מתוכם 11 חודשים במצטבר לכל עונש אחר שהנאשם מרצה, והיתרה בחופף.
- ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך 3 שנים מיום שחרורו מן המאסר כל עבירת רכוש מסוג פשע.
- ג. 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך 3 שנים מיום שחרורו מן המאסר כל עבירת רכוש מסוג עוון או כל עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.
- ד. קנס כספי בסך של 2,500 ₪ או 50 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, שהראשון שבהם ביום 1.4.15 לא ישולם תשלום כלשהו במועדו, תעמוד היתרה לפירעון מיידי.
- ה. פיצוי כספי למתלונן, עד תביעה מס' 1, בסך של 3,000 ₪. הפיצוי יופקד במזכירות בית המשפט עד ליום 1.8.14, ויועבר למתלונן, עד תביעה 1, בהתאם לפרטים שתמסור המאשימה. כל סכום שיופקד בקופת בית המשפט יזקף תחילה לפירעון הפיצויים.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ד ניסן תשע"ד, 24 אפריל 2014, בהעדר הצדדים.

